O Petala de Trandafir

VERA SAMSON

Vera Samson

O petala de Trandafir

«Издательские решения»

Samson V.

O petala de Trandafir / V. Samson — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-930472-8

“O petala de trandafir” este o poveste de dragoste a celor doi indragostiti. O petala de trandafir era acea scinteie, care a fost sa se aprinda intr-o flacara, ce avea sa mistuie totul in jur, sa se transforme intr-o mare iubire, ca o vraja spre calea fericirii. Eroii principali, Dorin si Dorina, trecind prin cele mai grele obstacole a vietii, au pastrat puritatea si curatenia dragostei, necatind ca Siberia i-au despartit.

ISBN 978-5-44-930472-8

© Samson V.

© Издательские решения

Содержание

Prefata 6
Casa parinteasca 7
La scoala 12
Copil al razboiului 14
Monumentul din mijlocul satului Cascalia 16
Seceta 17
Ostasul Hariton Dragan 18
Foametea din anii 1946—1948 19
Postavca 20
O veste buna 21
O Petala de Trandafir 23
O disputa pe tema: “Prima Dragoste” 26
Excursie in parcul Rozelor 28
Tristete si suferinte 30
Конец ознакомительного фрагмента. 32

O petala de Trandafir

Vera Samson

© Vera Samson, 2018

ISBN 978-5-4493-0472-8
Created with Ridero smart publishing system

Prefata

Partea intaia a cartii “O viata zbuciumata” cuprinde continutul restrans a unei vieti omenesti prin descrierea soartei familiei Modiga.

Volumul de fata e o prelungire a marturisirei vietii mele in contiunuare, a unor pagini uitate, pagini care, dupa parerea mea, pot servi calauza generatiilor in crestere.

Ele cuprind anii razboiului, si a foametei, a groaznicilor deportari spre Siberia, a suferintelor oamenilor nevinovati.

Mai tarziu istoria se completeaza cu evenimentele din Transnistria, care isi au reflectare in actiunile zilelor noastre.

Prin viltoarea grozaviilor timpurilor acelea se desfasoara sentimentele prieteniei si a dragostei curate a celor 2 indragostiti, care sper ca vor schimba destinele multor cititori, dragoste care strabate spatiul si timpul.

Meleagul meu natal si sfant,
Iubita mea Moldova,
Te voi purta mereu in gand
Iti voi canta cu cinste slova.

MOLDOVA pare a fi o statuie ridicata in cinstea palmelor lui Dumnezeu, care demult de la facerea lumii, a modelat aceste frumuseti menite sa bucure ochiul, sa mingiie sufletul si sa-l faca sa fie mandru de plaiul natal.

Ador meleagul meu natal
Iubesc eu casa parinteasca.
Si-n fiecare zi ma uit mereu in geam
Si parc-o vad pe mama la fereastra

G. Vieru

Casa parinteasca

Cascalia, satul in care ma-m nascut si mi-am petrecut copilaria. Amintirile din copilarie sunt o opera de maturitate cu experienta sufletului de astazi. Desigur, bastina cu blandele coline, cu pomi infloriti de primavara, ce-mi tulburau vraja ochilor, acela era visul farmecului, acele negre retrairi a gandurilor si sentimentelor de astazi. Pe vremuri, cand copiii n-aveau telefoane mobile si nu erau dependenti de calculator sau de alte tehnologii, viata lor avea alt sens.

Imi aduc aminte de mirosul painii coapte in cuptorul batrinesc. Bastina mi-a fost mirosul de lapte, ea mi-a fost amintirea cand treceam pe cararuia, ce ducea spre bunica Marioara. Toate acestea imi implinesc sufletul, amintindu-mi copilaria.

Copilaria me-a fost fericata intr-un fel anume in sufletul meu copilaresc de odinioara. Deseori visez si gustul painii, mirosul gliei, cararuia cu praf, ce-mi ingropa picioarele goale in bolohanii de pe marginea drumului. Salcamul de la poarta, mirosul imbatator a florilor de salcam, garofitele galbui ce le sadea mama in gradina – toate imi bucurau ochii. Oare pot uita de puntea ce ma clatina si-mi era frica sa nu cad in apa. Ea lega doua maluri ale rapii din mijlocul satului ce ducea spre lelea Druta. Dulcea amintire aduce placere sufletului meu de copil, cand badea Hariton si lelea Druta imi intindeau bucata de paine proaspat coapta. Au trecut prea multi ani de atunci, desi amintirile sunt tot mai vii ca oricand.

Mi-i drag si scump meleagul meu cu holdele de grane coapte cu dealul verde, cand zburam cu aripi de inger. Copilarie – lume duioasa si dulce, incalzita de-ale soarelui raze. Ea este virsta ce ne tine aproape de Dumnezeu si de toate tainele existentei. In ea plangem si ridem, ne suparam si iertam.

Am aparut pe lume in a 4-a zi a lunii martie, cand infloreau copacii si mirosul florilor raspundeau aroma placuta de primavara, anume atunci parintii mi-au dat viata daruita de Dumnezeu. De aici incepe tarimul magic al copilariei in satucul Cascalia, raionul Causeni din Moldova. Tatal meu, Modiga Ion, roman de origine, a fost venit din judetul Vaslui, satul Tutcani, Romania, unde si-a format familia. Mama mea, Marioara, se tragea din familia de Tabarneni, unde cresteau 7 copii. Mama a fost luata “de suflet”, de un frate de-al tatalui ei, Tabarna Timofei si teotea Domnica. Copilaria mea se regaseste mai mult in poala bunicii mele Domnica, pe care deabia o tin minte cum mereu imi canta cantece de leagan.

Fiind mai marisoara, tot o intrebam pe mama de unde, totusi, m-a luat pe mine. Cu glasul greu de griji, mi-a zis: Te-am plamadit in trup, copila mea, precum albina plamadeste mierea. Ti-am asternut in leagan trandafiri crescuti in nopti de umbre si lumini, in vegea mea de chin ingreunata te-am mangaiat cu a genelor miscari si te-am scaldat in calde revarsari de dragoste adanca si curata, caci tu-mi esti dulce ca mierea si frumoasa ca un trandafir. Si vad lacrima pe al tau obrajor, fiindca nu stiu ce soarta te asteapta. Stiam ca nu vei fi a mea si eu voi ramane ca un stinginel batut de nea, pe care nici o raza nu-l invie.

Mama – ce cuvint inaltator, ce sentiment de dragoste ne invaluie sufletul si un chip sfant ne apare in fata ochilor atunci, cand il rostim. Ce bine o canta pe mama scriitorul G. Vieru: “O, fire blanda, o femeie muncita, izvorul tuturor fiintelor”.

– Ce este o mama?

– E dragoste, iubire, sacrificiu, ajutor, prietenie, calauza, sfatuitor, corectitudine, sinceritate, sprijin, care toata viata ne plange amarul.

Copilaria e usoara, ce-i pasa copilului cand mama si tata se gandesc la toate neajunsurile si nevoile vietii?

Mama, Dumnezeu s-o ierte, mult a mai muncit si a suferit in viata. Acum o privesc ca dintr-o mare indepartare de vis, ochii ei caprui, umeziti deseori de o lacrima, care putea fi semnul unei ascunse tristeti, erau umbriti de negrele gene, stufoase, parul il avea prins langa urechile mici cu agrafe si strans apoi intr-un coc mic. O tipica taranca muncitoare cu palmele batatorite de sapa, hirlet

si de coasa. Mama cu iscusinta putea face toate lucrurile femeiesti si barbatesti. Disdedimineata ea aranja toate lucrurile gospodaresti, dupa care pleca in camp, intorcandu-se se apuca de alte treburi. Pana noaptea tarziu dardaia masina de cusut. Toate hainutele noastre erau cusute de ea.

Casa batraneasca fusese construita inca de unchiul Timofei in mijlocul gradinei.

Deasupra foisoarelor verzi, ca o stresina, crescuse, bogata o vita de vie cu struguri cu boabe mari, negri-albastrui, raspandind un miros dulce-acrisor. Toamna cand adia vintul, casa intreaga plutea in betia parfumata a ciorchinilor vitei de vie.

Frumos ingrijita era si bucataria de vara cu ferestrele ascunse de ciorchinii de poama alba varuita in albul varului curat. In mijlocul ei – o masa lunga si butucanoasa de lemn de stejar, inchipuita din barda, peste care spinzura necontenit, pana la podele, o fata de masa, brodata pe margini cu rauri rosii. Sase scaune ocoleau masa. Pe perete in colt era atarnata o iconita cu Maica Domnului. Prin ograda mama stropea cu apa praful si eu mereu ii ajutam, asa cum puteam. Sarmana mama demult numai e in viata. Acum ti-as spune cu cuvintele poetului:

"O, mama, dulce mama din negura de vremuri
Pe freamatul de frunze, la tine tu ma chemi
Deasupra cripei negre a sfantului mormant
Se scutura salcamii de toamna si de vant,
Se bat incet din ramuri, ingana glasul tau,
Mereu se vor tot bate, tu vei dormi mereu"

Deadea Timofei, de care a fost infiata mama mea, avea cateva desetine de pamant arabil si un lan de vie. Dupa ce au decedat buneii, pamantul trebuia prelucrat, deaceea toata povara muncii a cazut pe umerii mamei, fiindca tatal facea armata romana.

Uneori ma framanta subiectul umbrei nemiloase a omului. Mama muncea din greu in camp si acasa, o munca distrugatoare, mistuitoare, noi copiii eram mici si nu-o puteam ajuta.

Incercam si eu s-o ajut pe mama cum puteam; cum pleca mama in camp, eu scoteam tolisoarele de pe jos sa le scutur, dar ele erau atat de grele pentru un copil de 4 ani, de ciuda deseori le taraiam inapoi nescuturate, dar eu maturam bine in casa si era intr-un fel curat, mama ma lauda, zicea ca fata ei e gospodina. Ma apucam si de pregatirea bucatelor, uneori faceam ceva gustos dar de multe ori mai stricam niste producte. Mama, venind obosita de munca grea, manca cu gust mancarea mea. Ingrijeam de flori, le udam si imi placeea sa-i daruiesc mamei cate un buchetel de flori din gradina noastra. Mai tarziu, cand s-a nascut fratele Gica, mai aveam inca o insarcinare de mare raspundere, sa stau cu el sa-l hranesc. Imi faceam lucrul destul de coviincios, dar totusi vroiam sa fug si la joaca. Ma rog, ca copil, nu-mi mai dam seama de toate ce cunosteau virstnicii.

Da, copilaria e un lucru minunat. Ea, copilaria e o poveste ce te cuprinde si apoi te lasa si, cand ajungi batrin, ai zice ca ai fost copilarie frumoasa, dar te-ai pierdut in infinit. Eminescu zicea:

"Astazi chiar de ma-si intoarce,
A o intelege n-o mai pot,
Unde esti, copilarie
Cu padurea ta cu tot?"

Astazi si Gica e batran, ne aducem aminte unori de peripetiile noastre ce le faceam impreuna. Pe vremuri nu existau gradinite de copii, nici jocuri electronice, computere, dar copilaria ne parea frumoasa. Parintii aveau nadejde in noi, ne multumeau pentru ajutorul nostru copilaresc.

In gradina mama sadea multe flori frumoase, noi le ingrijeam cu mare dragoste si din suflet, mama vorbea cu ele ca cu niste fiinte vii si le lauda, ca sunt atat de vrajitoare si minunate acele fapturi ale lui Dumnezeu. Din ciuda si invidie vecina arunca gunoi peste florile atat de minunate. Mama insa

nu se supara, dar se gandea cum ar face ca aceasta femeie rea sa se priceapa ce dauna face. De aceea mama ii arunca buchetele de flori peste gard, in gradina ei nematurata. Vecina s-a cerut scuze si se mira ce inima buna are vecina ce creste florile. Deatunci ea a devenit o vecina mai buna.

Noi, copiii, am crescut, am invatat si am parasit casa parinteasca. De cate ori veneam acasa, mama ne cocea placinte si ne canta cintecul ei de jale: “Astazi plange si cuptorul, dupa voi, copiii mei, lacrameaza chiar si hornul, nu mai coc placinte pentru voi”. Mama zicea, ca a avut trei copii cu trei noroace.

Numai iubirea parinteasca este o iubire catre copiii sai eterna si neinteleasa, care suceste mintile, pana cand suntem copii, si nu avem noi singuri copii. Si atunci cand suntem inca langa parinti, avem impresia ca ceasta perioada nu se va mai sfarsi niciodata.

Aceasta este virsta intrebarilor, dar timpul este roata universului. El este de fiecare data exact si nu asculta nici o explicatie. Timpul darueste oamenilor viata, dar peste catva timp o ia inapoi. In aceea virsta nu-ti dai seama ce inseamna mama si tata. O, mama, gandul iti era numai la noi, nu aveai o clipa de odihna. Lacrimile erau un bun medicament pentru bolile tale, lacrimele tristetii si a bucuriei omenesti. Lumea s-a nascut dintr-o lacrima a lui Dumnezeu, spune o legenda populara si femeile plang mai mult decat barbatii de 5 ori.

Da, te bocesc, mama, vino macar odata in vis caci sunt singura si ma lupt in taina, intindeti bratele spre mine si dojeneste-ma de bine. In viata de apoi s-ar putea sa ai multi prieteni, la care sa tii mult, dar niciodata nu vei mai simti dragostea si blandetea pe care numai mama ti le poate oferi. Domnul sa te binecuvinteze acolo unde esti acum. O luminare-pentru dragostea de mama-voi inalta in mijlocul stelelor, flacara ei pura sa arda vesnic in fata tronului lui Dumnezeu.

Tatal meu, Modiga Ion, a fost un om foarte lalentat, canta foarte frumos din vioara. El a lucrat ca director de scoala in sat. De o statura si tinuta frumoasa, inteligent si destept, era foarte stimat de oamenii din sat. El terminase studiile pedagogice in Timisoara, Romania, si isi alese locul de munca pedagogica in satul Cascalia. Aici o observase pe tanara Marioara ce terminase 7 clase, tinerica, frumusica si bogata, dupa cum se considera in sat. Ea a fost infiata de Timofei Tabarna, om instarit si vazut in sat, caruia nu i-a dat Dumnezeu copii. Maruscuta era cea mai dulce fiinta in familie. In curtea lui Timofei Tabarna se inalteau doua case, o curte mare, avea si lanuri de grane si vii. Dupa cum, tanarul pedagog nu avea nimic in afara de bastonul si vioara, se gandise ca Marioara ar fi o buna candidatura de sotie, macar ca era cu 13 ani mai tanara. Tot mai des in casa lui Timofei se afla ca oaspete tanarul pedagog. El se indragostise intocmai, privind-o pe Maruscuta gospodarind pe langa casa, harnica ca o furnicuta. Din vorba in vorba, la un pahar cu vin, tanarul indraznise sa o ceara ca mireasa. Cand deadea Timofei ii povestise despre convorbirea cu tanarul pedagog, fata se fastici si, rosie ca macul, spuse ca nu vrea sa se casatoreasca, ca e prea tanara pentru a forma o familie si inca nu intelege nimic in acest domeniu.

Dar Ionica tot mai des insista la casatorie si fiindca fata tot zabovea, Ionel cam dadea pe la crisma din sat si isi canta cintecul la vioara: “Cand se duce lumea la culcare, cine umbla beat prin circiumioare? Este Ionel, bata-l norocul, care bea ca sa-si mai stinga focul, focul, care fringe inimioara, fiindca nu-l iubeste Marioara”.

Intre timp, Marioara se indragostise, tot mai tare ii apasa inima, trecand pe langa casa lor cu un costum frumos, cu palaria si basonul. Marioara il iubea grozav, nu-si mai gasea locul, dar vezi ca deadea Timofei nu mai vrea sa aiba un ginere hoinar, fara pamant si avere.

De tanarul pedagog erau indragostite toate fetele din sat, dar se gandeau ca sunt simple tarance si nu sunt de nasul acestui intelegent baiat. Ele ii cantau: “Ce-ai gasit, Ionel, la Marioara ce ti-a pus pe flacari inimioara? Ce te plangi tu, mai baete, cand pamantul este plin de fete?”

Dar pentru Ionel exista numai o fata in sat, Maruscuta. Acest cintec era preferatul tuturor consatenilor, dupa ce in sat s-a sarbatorit cea mai frumoasa nunta. Apoi, cand lua el indragita vioara si tragea primul acord, rasuna cea mai dulce melodie Ciocirlia", toti stateau cu gurile cascate.

Avea un dor nemangaiat, fiidca a plecat de acasa fara voia parintilor. A trecut granita peste Prut si asa s-a pronuntat soarta sa ramana pentru totdeauna in Moldova. Si-si aducea aminte de casa parinteasca din Tutcani, de parinti, si mai ales de mama, care mereu il plange, ca a plecat de acasa si el, cel mai iubit, fiind mezinul. Si atunci el le zicea: "De ce ma-ti dat la invatatura? De ce ma-ti dus de langa voi? De ce ma-ti dus de acasa? Sa fi ramas fecior la plug, sa fi ramas la coasa". Si el se gandea, daca nu ar fi plecat de acasa, atunci nu se plangeau parintii de soarta lui. Si atunci eu nu mai rataceeam, pe-atatea cai razlete, si aveati si voi in curte acum-un stalp la batranete".

Parintii mei au vietuit impreuna aproape 50 de ani, au pastrat casatoria prin acele nevoi si chinuri. Cu o luna inainte de a se implini cei 50 de ani de casatorie, mama a decedat si, pe patul ei de moarte-ea s-a amintit, cum noi copiii am dorit sa le sarbatori acest eveniment – nunta de aur.

Au trecut anii, si pe unde nu i-au necajit soarta. Au fost vremuri grele, razboi, saracie, foamete, ocupatie ba de rusi, ba de turci, Siberia, de care se temeau toti pe atunci. Cica secretul soartei ramane vesnica ghicatoare pentru toti si fiecare din veac in veac, din an in an, din zi in zi, din ora in ora. Batranetea este o lege a firii. Tatal meu a vietuit 96 de ani, o virsta foarte inalta. Se zice ca viata care dureaza mai mult, este un semn de civilizatie, este un dar de la Dumnezeu si o cucerire, o, ocazie extraordinara pentru o convetuire mai umana si valoarea omului se masoara dupa greutatile prin care a trecut. Dificultatile iti intaresc mintea asa cum munca fizica iti intareste corpul.

Dupa ce mama a decedat, tatal a mai supravetuit inca 13 ani, anume atatea ani cu cat el era mai in virsta decat mama.

– Cum te mai simti?

– Da, cum? Intotdeauna singur, caci numai singuratatea iti aduce implinirea.

– Mai vezi ce catesti?

– Cam rau vad, dar daca nu catesc simt ca pierd contactul cu intreaga lume. Doar ai prieteni, poti lua un pahar de vin cu ei. Asta e adevarat, dar cartile sunt cei mai tacuti si constanti prieteni. Cartile sunt cei mai accesibili si intelepti consilieri si cei mai rabdatori profesori.

– Cum mai infrunti problemele vietii singurel?

– Problemele aduc experieta, iar experinta aduce intelepciunea.

Da, intr-adevar, intelepciunea unui om batran este si o viata organizata. Inteligenta unui individ se masoara in cantitatea de incertitudeni pe care e capabil sa o suporte. Tatal meu a fost capabil sa se ingrijeasca, sa se poarte cu consatenii, respectindu-i de a-si lua palaria din cap si inchinindu-se pana la pamant.

– Ce sa fac, nu ma plang, doar viata se scurteaza sau se lungeste in functie de curajul persoanei respective.

Acelea au fost ultimile cuvinte ale unui om curajos si intiligent. Glasul frumos de tenor si la pastrat pana la adanci batranete. Mereu isi canta cantecul preferat: "Batranete, haine grele, ce n-as da sa scap de ele, trec zilele trec si eu, imbatranesc si-mi pare rau". In viata lui el n-a gustat nici o pilula pentru careva boala si n-a suferit de boli. Cand fuma, il mai auzeai tusind, dupa ce a lasat fumatul, era totdeauna sanatos. In ultimii ani nu mai putea sa cante la vioara, ii tremurau degetele si era cam trist. La 96 de ani el nu uita lucrurile, creerul lui era mereu antrenat.

– Dragostea catre oameni este o limba pe care surzii o pot auzi si orbii o pot vedea, – zicea el.

Doar sunt oameni diferiti.

– Dar sa stii, fiica mea, chiar si printre ghimpi se nasc trandafiri – imi zicea el. Pentru dragostea unui trandafir, trebuie sa suporti spinii. Mintea omului nu este un vas care trebuie umplut, ci un foc care trebuie aprins. Tatal meu a avut o viata zbuciumata, continutul careia cuprinde o ironie amara. Soarta l-a zbuciumat si impins in multe locuri, alergand dupa sperante irealizabile. Si, acum, privind

pietrele funerare de pe mormant imi fac grele impresii despre ei, parintii nostri, Ion si Marioara. Aici se reintorc amintirile despre ei. Din suflet a izbucnit un bocet cu adanci suspine.

La scoala

La scoala ma pornisem inca de cand ma tin eu minte cu tatal meu de minuta. Aveam poate vreo 3 ani de zile cand mergeam cu tatal la scoala din sat. El era profesor de matematica. Buneii mei decedasera si, mama ocupata de multe griji gospodaresti, n-avea cu cine ma lasa acasa. Deaceea anii mei de scoala s-au inceput in ultima banca in clasa, unde ma aseza tatal meu. Aici eu puteam sa ma ocup cu desenul, constructii din diferite obiecte, cu lucrul manual, puteam sa cos la papusele mele diferite hainute, dar cu timpul trageam atentia la temele ce se petreceau la lectie. Unii elevi nu-si pregateau cuviincios temele pentru acasa si atunci profesorul repeta iarasi si iarasi temele si, de multe ori tatal imi tragea atentia si ma intreba si pe mine cateceva. Din zi in zi, eu invatasem alfabetul, stiam sa socotesc, deaceea la 1 septembrie 1939—1940 eu am plecat la scoala cu un an mai inainte. Primul an am invatat la romani cu alfabetul latin. Dar in anul 1940 au venit sovieticii si am repetat anul scolar cu alfabet chirilic. Imi aduc aminte eu, eleva in clasa 1, invatam profesorii noi veniti alfabetul chirilic. Aveam asa o insarcinare de la tatal meu, era deacum angajat director la scoala din Cascalia. Incurind s-a inceput razboiul si tatal a plecat la front.

Prima mea invatatoare a fost domnisoara Diamanta. Eu o iubeam foarte mult, mie mi se parea ca era cea mai frumoasa, mai splendita din toata lumea. Cred ca eram sirguincioasa la invatatura, fiidca ea ma lauda mereu. Caietelele mele erau exemplare imi placeea sa scriu caligrafic. Imi aduc aminte de prima poiezioara: “Catelus cu parul cret, fura rata din cotet, el se jura, ca nu fura, dar l-am prins cu rata-n gura. “In afara de lectii, ea ne invata jocuri si dansuri. Pe atunci, nu erau ca acuma aparate de fotografii, s-a pastrat numai una, cand jucam un joc care se numea “Ciuleandra”. Elevii erau imbracati in haine nationale.

Pe acele grele vremuri nu aveam nici caiete pe care sa scrim, scriam lectiile pe o placuta de gresie inramata cu un creion de gresie. Placuta avea o suprafata de 25 cm. patrati si deaceea mereu stergeam ce scriam, fiidca aveam prea putin loc. Necazul cel mai mare era ca, daca scapai placuta jos, ea se spargea si pentru aceasta trebuiai se primesti pedeapsa. Pedeapsa era aranjata intr-un colt de clasa. Pentru o mica invinuire trebuia sa stai in genunchi cu mainile in sus pe graunte si coji de nuca, dar si mai dureros era cand, cu mana ta, trebuia sa aduci din curtea scolii o varga de liliac, cu ajutorul careea invatatorul iti croia cateva vargi la palma, pana cand iti ieseau besici si atunci tineai bine minte cum sa te porti la scoala.

Inspaimantata, priveam mainile lui Petrica, vecinul meu de banca, vedeam varga suierind in jos, aproape mai repede decat o puteam urmari cu ochii, si lovind taios pe centrul palmei, unde pielea era mai sensibila. Palma se inrosi imediat, urmatoarea lovitura venea la inchietura degetelor unde era si mai dureros, si ultima, la virful degetelor, unde Dumnezeu daruise cele mai multe simturi.

Inca 3 lovituri si la mana cealalta. Urmarind, eu inchideam ochii atat de strans, mie mi se parea, ca si cum mie mi-ar fi ars carnea cu ferul rosu pana la os. Inainte ca durerea sa se fi raspindita veni alta lovitura, apoi alta, imi infipse dintai in buza de pe jos indignata de nedreptatea situatiei intr-o stare de frica si uluire totala. Mi se parea ca eu insusi sufar aceea durere si injosire.

Eu imi indeplineam sarcinile scolare cu cea mai mare raspundere, in caz contrar, stiam ca acele lovituri cu varga de liliac vor besica si palma mea. Nu, nu se poate asa ceva dar, ma gandeam eu, dar si sa poti trai in chip de salcie plangatoare, tot nu era cazul. Eu aveam putina mindrie de a fi scolarita exemplara.

Spre fericirea mea, m-a ferit Dumnezeu de asa pedeapsa. Pe atunci pedeapsa de catre invatator era un lucru obisnuit si necondamnat. Parintii copiilor erau prea ocupati cu treburile gospodaresti, deaceea ei dau voie la invatatori: Sa-l pedepsesti, domnule profesor, numai sa faci om din el-se adresau parintii.

Cu drag pastrez doar amintiri placute despre primii ani de scoala, eram tantuiti toata ziua in bancile incomode care ne deformau coloana vertebrala, ele erau vopsite cu culoare neagra. De

fiecare data intilneam blanda si draga noastra invatatoare. Eram foarte nerabdatoare, inima imi batea cu putere cand se ivea ea in clasa. Arata ca o zina cu chip de inger, cu glas duios, cu ochii albastri ca seninul cerului si cu parul auriu ca spicele graului. Noi, micutii, eram ca puii de rindunica raspinditi pe cer, dar ea cu blandetea si dragalasia ei ne-a adunat intr-un colectiv si ne-a condus primii pasi spre lumina, cu mana ei plapinda ne conducea condeiul din mana noastra tremurinda. Primii ani de scoala sunt o perioada a descoperirilor. Copiii au sete de a cunoaste, de a intelege si invatatorul ii inzestreaza cu mijloace de a invata, de a dezvolta tot ce e dat de la Dumnezeu. Da, primul dascal e dator sa dobindeasca buna cunoastere a capacitatii si interesele fiecarui elev. Acum eu citesc autobiografia scriitoarei engleze Agatha Cristiei, si ma mir cat de fericata i-a fost copilaria si cate lipsuri am avut eu in copilarie. Parintii ei aveau posibilitati sa-si aranjeze odrasla la diferite niveluri: limbi straine, muzica, inot, calarie, desen, lectii de dansuri, lectii de buna maniere in societate, s. a. In cele din urma, daca fiecarui copil i se ofera mediu potrivit, inconjurarea necesara si profesorul poate crea o atmosfera placuta spre intocmirea rapoartelor de activitate.

Nu mai puteau visa copiii de apoi la invoelile elevilor de astazi: sali de clase cu mobilier adecvat, bucatarie dotata dupa standarte de inalta calitate. Scoala de azi bineficiaza de sali de sport, biblioteca scolara sta la dispozitia elevilor sai.

As vrea sa m-auzi acolo in ceruri: “Ce cuvinte sa-ti spun, draga invatatoare, ce covor sa-ti astern pe cararea ursita de dor? Iti aduc un curcubeu de crizanteme, revarsand melodia de-alungului drum pedagogic”.

Fiecare din noi se gandeste cu bucurie, melancolie, la zilele petrecute pe bancile scolii, la clipele amuzante din timpul orelor, la profesori, la intamplarile din scoala, la colegii de clasa. Va multumesc de intalnirile, care le-ati organizat, unde m-ati chemat sa-mi, spuneti ca ma iubiti, cum ca efortul meu pedagogic a contat enorm in viata voastra.

Imi este dureros fiecare 1 septembrie. E toamna si frunzele isi danseaza valsul instrainarii, impunind atmosfera de melancolie, vazind ca inca o generatie este in trecere.

Copil al razboiului

O bubuetura fulgeratoare insotita de trasnituri multiplicate de zeci de ecouri produse un zgomot zguduetor care ne trezi din somn, pamantul se clatina. Copiii incremeniti de groaza incepu sa scanceasca, iar mamele se rugau la Dumnezeu prin bocete: “Of, Doamne, of, Doamne, pazeste-ne”. Ne gaseam ascunsi in beciul nostru de marile nenorociri ale razboiului. Aici s-au adunat toti vecinii, fiindca beciul nostru era bine construit din piatra. Inima-mi batea sa-mi sara din piept. Ni se parea ca bomba ar fi explodat chiar deasupra beciului nostru. Din soaptele virstnicilor ceva am inteles ca s-a inceput un razboi groaznic. In mintea mea de copil nu se mai formula strategia acelor popoare, ce vor razboi, moarte, frica, saracie.

Cerul urla parca, pamantul se ridica, nu putea sa steie locului, pentruca barajul de foc continua intr-una. Nu mai avea rost sa-ti bagi degetele in urechi, exploziile se ridicau din pamant si treceau prin toate fibrele corpului, prin creer si prin oase. Nu-ti puteai decat imagina cum explodau bombele chiar aici in ograda noastra. La ce poti sa te mai gandesti, cand destinul iti rezerva acest sacru de zile si nopti atat de putine.

Inaintau catiusele rusesti, galagia lor parca se prefaceau intr-o armonie perfecta si tunau pe masura ce treceau minutele si apoi se opreau. O liniste…

Desertul se lumina nu de lumina zilei, ci de recrutare a focului, un imens val de praf se ridica, o dara de fum serpuitor pe sute de km, luminat de scantei de la explozia bombelor si a minelor, de flacarile detonatiilor. Scopul armatei contrare era sa tinteasca campurile de mine, tot era aruncat in aer cu o rapida repeziciune.

Voluntarii cu sutele treceau spre centrele de recrutare. Parintii mei isi faceau serviciul la gara Cainari. Daceea eu traiam la lelea Druta, sora mamei cea mai mare, fiidca trebuiam sa frecventez scoala. Azi dimineata lelea Druta imi impletea gatele sa plec la scoala. Din ochii ei cazu lacrimile ferbinti. Pe badea Hariton azi trebuia sa-l petreaca la armata. Plinsul ei s-a perfacut intr-un bocet care m-a pornit si pe mine.

Deabea se incepuse razboiul, dar unii raniti se intorceau acasa. S-a intors si vecinul nostru. Petrica fara un picior, bietul baiat numai 17 ani implinise. Toti l-am inconjurat, fiecare ii punea intrebarea: “Nu l-ai vazut pe Nicusor, pe Timofei, pe Gheorghe? Dar el nu a dovedit sa-i vada. Ne povestea din scurtul ce el a retrait”. Punctul culmanant al serviciului unui artilerist, pe care il voi retrai in toate visele mele pana la sfarsitul zilelor cand imi amintesc cum tavile armelor se inrosira pentru ca timpul intre tragere si incarcare, era din ce in ce mai scurt si iarasi tacere, absoluta tacere, spargandu-se parca in urechi; tacere de nesuportat. Asteptai din ce parte vor vorbi iarasi mitralierele. Exact 5 minute si armata se ridica dupa comanda si se misca prin transee, fixara baionetele, pipaira munitiile, amortizind tragaciul verificand daca au apa, hrana, casti de metal, daca ghetele erau bine legate, fixind inca odata locul celor care erau la mitraliere, stralucirea focurilor si nisipul fierbnte se transforma parca in sticla, dar mai statea inca norul de praf, pe care statea intre dusman si iarasi strigatul comandei de atac: “Foc”! Pe un front de aproape 2 km armata rusa inainta peste campurile de mine, iar in urma lor se auzea, strocand, mitralierele. La ficare 3 minute sirul de soldati se ridicau si inaintau cu 100 de pasi, rugandu-se la Dumnezeu sa fie numai mine antitanc sau mine S. Uneori mai calca pe cate-o mana neexpldata, nu mai aveai timp sa o observi si sa sai din nisip, inainte de a exploda impreuna cu ea. Nu mai aveai timp sa te gandesti si trageam cu greu pustile dupa noi. Ni se parea ca bomba ar fi explodat chiar deasupra beciului nostru. Din soaptele virstnicilor ceva am inteles ca s-a inceput un razboi groaznic. Zgomot, foc, teroare. Simteam ca inima sa-mi sara din piept.

Campurile de mine care nu se mai sfirsesc, la 2—3 km de fiecare parte si nu exista nici un drum de intoarcere.

“Ei, striga un ostas, prieten cu mine Ion Stinca, aratind spre cer 18 bombardiere ce se indreptau spre zona intr-o formatie perfect aliniata, presarind bombe pe terenul de lupta ocupat de nemti cu

o exactitate perfecta. Peste 3 zile a murit; o bucata de schijsa ii smulsese bratul si jumatate din corp, dar nimeni nu avut timp sa se opreasca. Oamenii acum mureau ca mustele, erau prea obositi sa mai mentina starea initiala de vigilenta. Mai departe nu tin minte, m-am trezit in fata oamenilor cu haine albe”.

Monumentul din mijlocul satului Cascalia

Satul nostru e aranjat intre 2 dealuri. Si iata de peste un deal inaintau ostirile germane de peste altul-ostirile ruse. Dar indata se facu liniste. Curiozitatea ne impinge sa iesim din beci, sa vedem ce se petrece afara. De peste deal se iveste un tanc rus, deodata a explodat de o bomba si s-a cuprins in flacari. Tanchistul rus a iesit din tanc, cu hainele lui, arzind in para de foc. Se tari spre un rausor, dar soarta nu i-a fost a scapa de moarte. Oamenii l-au ingropat in cimitirul satului. Pe urma s-a adeverit ca tanchistul avea numele Poleanichin. Dupa un timp, dupa razboi, in mijlocul satului s-a inaltat un monument, dedicat eroului Poleanichin, care a inaintat cu tancul sau fara frica adica, cum ziceau varstnicii el, Poleanichin, a rupt linia frontului. Celelalte tancuri au inaintat din alta parte a satului, adica, schimbindu-si strategia armatei ruse. Asa a fost eliberat satul nostru de nemti.

Cine mai credea atunci, cand s-a inceput razboiul, ca va dura atat de mult timp sau se va cere un asemenea sacrificiu. Doar Hitler era convins ca razboiul impotriva Rusiei va fi cistigat in cateva luni. Nu s-au facut nemtii pregatiri adecvante pentru ca armata sa desfasoare operatiuni de iarna rusesca. Hitler isi facuse si planul de subjugare a poporului rus. Poporului rus, zicea el nu-i trebuie cultura, nici civilizatie. E de ajuns ca ei sa cunoasca regulile de circulatie, sa nu se arunce sub masini. Copiii trebuie sa invete tabla inmultarai pana la 25 si sa stie sa se uscaleasca. Atat.

Dar planurile lui Hitler nu s-au indeplinit. Incurind Germania Hitlerista a capitulat. Multe filme despre razboi am vizionat, dar ce am vazut cu ochi mei este imposibil sa redai prin cuvinte. Multe cadavre ale ostasilor de diferite nationalitati, descompuse, imflate zaceeau pe campurile de lupta. Pe toti ii astepta acasa cineva. Asa aceste trupuri omenesti au fost mancate de viermi, cioare si animale salbatice.

Dupa ce s-a termanat razboiul, ecoul lui inca continua. Aici colea explodau minele si bombele de pe, campul de lupta. Pe unele locuri, special erau lasate unele obiecte mici, asa semanau ca niste stilouri. Copiii se repezeau dupa ele, si explodau cu ele in mana.

Seceta

Dupa razboi, a fost o seceta cumplita. Lipsita de umezeala, uscaciunea pamantului si a aerului pirjolea totul, o iritare care se acumula, care nu se putea termana decat cu o descatusare gigantica a energiilor acumulate. Norii erau atat de jos si intunecati, ti se parea ca Dumnezeu s-ar fi adus aminte de noi pacatosii si va ploua. Dar nici o picatura de ploaie. In curte vitele tremurau si se speriau la cea mai mica miscare: gainele isi cautau crengi goale si isi scufundau capetele in pene, ciinii latrau si erau nelinistiti.

Fortile rebele care se acumulau in ceruri, strecurau frica in orice fiinta, in timp ce norii care parca inghitisera soarele, se pregateau sa imprastie focul. Iar noi copiii ne uitam pe fereastra. Tunetul se auzi din strafunduri din ce in ce mai tare. Doamne, e sfarsitul lumii, se auzeau plinsetele femeilor. Si iara fulgere la orizont aruncau flacari, crestele albe, stralucatoare, se framantau si se miscau in intunericul noptii. Apoi cu un urlet de vant, care a stirnit praful, bagandu-l in ochi, in urechi si in guri, s-a pornit cataclismul. Tunetul exploda cu un zgomot si o furie, parca s-ar fi dezintegrat lumea.

– Aceasta-i mania lui Dumnezeu, zicea bunica Zina, tinand mainele catre rugaciune. Noi, copiii, scinceam impreuna cu virstnicii.

Ramificatii de foc se intindeau ca niste venete pe tot cerul, flacari in lant strabateau cerul. Copacii erau distrusi de arsita, iarba era pirjolita si fumega.

Si iarasi nu cadea nici o picatura de ploaie.

Treceau zile si nopti nelinistite. Zi de zi, cerul era acoperit cu nori, lumina zilei era intunecata, dar nu ploua. Vantul urla trist, ridicand cortine de praf. Preotul organizase oamenii spre a merge in camp sa se roage lui Dumnezeu, poate s-a indura de noi pacatosii si ne-a da ploaie. Ne porneam si noi copiii cu mamele si bunicile desculti prin campii cu spini, obositi, vroiam sa bem apa. Iarba era neunuforma; printre smocuri se vedeau pete de pamant crapat, intr-o retea fina de fisuri se vedeau crapaturile in pamant, deschinzindu-se ca niste guri flamande. Asa au trecut aproape 2 ani de seceta.

Si iata ca Bunul Dumnezeu ne auzi ruga. In aceasta zi cerul se acoperi cu nouri negri si grei, care se deschisera cu trasnete si tunete strasnice. Ploaia puternica parea foarte suparata. Pamantul setos inghitea cu lacomie apa.

Eram pe veranda, priveam in intuneric, adulmecand dulcele parfum de prospetime a ploii.

Ploaie, Ploaie! Ca o binecuvintare de la o mana binefacatoare, tinuta in frau multa vreme si data in sfarsit. Binecuvintata, fi-i minunata ploaie!

Ploaia inseamna iarba verde, iar iarba e viata. Ploaia turna apa ca cu galeata. In gradina inca se mentinea praful depus in strat gros pe fiecare petala de flori.

Ostasul Hariton Dragan

Se termanase razboiul, Dumnezeu ne-a dat si ploaie, oamenii se bucurau. Dar numai lelea Druta nu-si gasea locul. N-avea nici o veste de pe front, de la sotul ei drag.

Si iarasi, serile se mai uita in carti, ce ar putea ele sa-i spuna despre aceea, unde se gaseste Hariton al ei.

– Nu mai plange, nu te supara pe carti ca nu-ti pot arata adevarul. Nu suspina, el se va intoarce, numaidecat se va intoarce, o sustineam si eu pe lelea Druta. Cumva imparteam cu ea dorul de a-l vedea venit pe badea Hariton acasa. Unilor consateni le veneau vesti cum ca ostasul e mort sau fara de veste, dar noi nu primeam nici o veste. Si iarasi suspine, iarasi isi lasa lacrimile sa se rostogoleasca pe fata ei blanda si plina de ingrijorare. Ea mereu isi canta cantecul de jale despre o fata, care isi astepta ursitul din armata:

– N-ai vazut tu oare, domnule capitane, pe un sergent, ce are numele de Jan?

Desdedimineata Lelea Druta imi povesti visul in care il vazu pe sot intors acasa pe un cal balan.

– Dar de ce plangi iarasi?

– Pentru ca acesta a fost numai un vis.

Regimentul lui a fost trimis pe frontul de Est, unde a ramas pentru tot restul razboiului, Sfasiat de realitate, prea tanar, pentru a fi indocrinat cu ideile lui Stalin, facuse fata concesintelor lor, cu picioarele inghetate in zapada, fara munitii pe prima linie a frontului, numai la cativa metri de moarte…

Pe jumatate nebun, inghetat, asteptand neputiincios gloantele, se ghemuise in zapada si spunea rugaciuni. Dar nici nu stia pentru ce se roaga: sa aiba gloante in teava pustii, sa scape de rusi pentru nemurirea sufletului sau pentru usurarea durerii.

In primavara anului 1945 se retrase in Polonia, inaintea rusilor, avand, ca si colegii sai soldati, un singur obiectiv-sa fuga. Daca il prindeau rusii, il impuscau. Nu se gandeste mult, isi rupe actele, se imbraca in haine civile, si…

Si iarasi suspine: unde o fi Hariton al meu, pe ce meleaguri, e viu sau mort… nici o veste.

Dupa acel crancen razboi si seceta disrugatoare pe pamantul nostru ce pornira o foamete nemaipomenita.

Foametea din anii 1946—1948

Foametea a fost una dintre marile catastrofe cu care umanitatea a trebuit sa se confrunte de-a lungul istoriei. Daca natismul a folosit imfometarea impotriva popoarelor considerate rasial inferioare, comunismul a folosit-o pe scara larga pentru terorizarea intregii populatiei dintr-un anumit teritoriu.

Marfurile erau cartelate, oamenii erau profund disperati. Din cauza slabirii organismului ei se umflau butuc de foame si cadeau morti pe unde se nimereau. Pe drumuri vedeai numai cadavre pe care nu avea cine sa le ingroape. Despre aceasta e greu sa-ti aduci aminte. Noi copiii eram speriati si mustrati sa nu iesim in strada, fiindca se auzeau fel de fel de cazuri. Oamenii, din marea disperare, se mancau unii pe altii. Ai fi auzit, tu cititorule, cum oamenii mancau tot ce era posibil, dezgropau cadavre si le mancau. Prin sat nu mai intilneai pisici sau ciini, ne mai vorbind de animale domestice.

Aceasta a fost o amara pagina a vietii bietilor moldoveni. Se spune ca foametea e mai grava decat razboiul.

Dar aceste evenimente se tineau in taina. Unde s-a mai vazut asa ceva?! Iti trec fiori cand iti aduci aminte de aceasta perioada, dintre cele mai tragice din istoria noastra cand fiecare al doilea om din Moldova a disparut. Imi amintesc de bucatica de paine cleioasa de 70 de gr, de anii de seceta si mi se rupe inima de jale si obida cand ma gandesc ca toate au fost provocate de om contra omului.

Mai tarziu, prin anii 1947—1948, cand granele au rodit dupa o abundenta de ploi, taranii au prins la puteri, si au inceput sa-si prelucreze ogoarele. Si atunci fratii sovietici au impus taranului un bir asa numit “postavca”.

Postavca

Postavca se numea un bir sau norma de grane ce taranul trebuia s-o dea la stat. Si aceasta postavca era atat de inalta, incat bietul taran nu putea s-o indeplineasca. Si atunci jandarmii rusi, cu tavi lungi de fier, cautau unde taranii ar fi ascuns granele, cu maturicea strangeau ultimile graunte si le transportau in Rusia. Si iarasi foamete, si iarasi taranul moldovean ridica mainile spre cer:

– Doamne, Dumnezeule, cum mai poate suporta un om atatea necazuri? Oamenii erau pusi \in conditii de a fura cateva kg de ceriale pentru a supravietui, deaceea erau condamnati la 6—10 ani de gulag. Brigazile “Rosii»recurgeau la rechizitionarea fortata a granelor. Pe la 1 februarie 1947 aproape 40 la suta (24220 persoane) din toata populatia erau distrofici. In anii acestea se nascuse 280 de copii, in timp ce murise 1661 de copii. Majoritatea populatiei se alimenta din imprumutul de stat, ceea ce constituia 140 gr de ceriale pe zi. Deaceea din disperare de cauza, cantitatea infirma de ceriale era amestecata cu ciocalai farimitati, faina de tulpini de floarea soarelui, tescovina.

Tragedia in masa a fost intensificata de ridicarea pretului la paine si aceea primita pe cartele.

O veste buna

– A-ti auzit, oameni buni, s-a intors din armata Hariton Dragan. A fost inconjurat de sateni, care ascultau intamplarile de pe campul de lupta.

– De ce asa de tarziu ai venit?

– Toate trenurile erau incarcate cu ostasi ce se intorceau la locurile lor de trai, pe deasupra vagoanelor stateau inghesuiti militari. Eu am fost nevoit sa cumpar un cal de la un poleac si iata pe el am ajuns acasa. Pentru acel cal poleacul m-a pus la munca.

Dupa trei zile s-a intors si tatal meu Modiga Ion. El ne povestea cum ca prin urechile acului a ramas in viata, cum au suierat gloantele pe langa el, chiar si palaria i-au spart-o, ca prin minune a scapat cu viata. Multe intamplari ne povestea tata de pe front. Nu reusi bine sa-si revina dupa chinurile razboiului, ca a si fost chemat de conducerea raionala, care l-a numit in functie de director de scoala in satul Cascalia.

Detanand aceasta functie, el primise o indicatie obligatoare: trebuia sa trimita la invatatura cateva candidaturi de elevi in orasul Bender la scoala pedagogica. Era o necesitate vitala – sudul Moldovei ducea lipsa de cadre pedagogice. Staruindu-se tatal urgent se incadra in solutionarea problemei: ducea convorbiri cu parintii, de fete nici vorba sa plece de acasa. Mai mult fara rezultat, motivind ca copiii taranilor dupa scoala trebuiau sa munceasca in camp. Era o situatie grea. Cu chin, cu vai s'a ales tatal meu cu cativa flacai printre ei: Pintea Petru, Pascal Mihail, Coliban Petrea. Cu ei trebuia sa se prezinte la scoala pedagogica din Bender. Prea putini parinti au cazut de acord sa-si dea copiii la scoala si atunci tatalui ii veni ideea de a ma lua si pe mine cu ei. Eu eram o copilita mica, firava, rusinoasa si pe langa aceasta trebuia sa cunosc materialul obiectelor ce nu mi s-a predat in clasele primare. Imi trebuia si un certificat pentru termanarea acelor 7 clase ce se cerea pe atunci. Si ceilalti baieti nu termanase studiile cuvenite, in timp de razboi nu-ti mai venea a carte. Si iata stau in fata directorului scolii pedagogice, tov. Bondarenco: un om obosit la fata, ca si cum n-ar fi dormit indeajuns, suparat, cum mi paruse. Avea parul revasit, cu o carare neglijenta pe dreapta. Il priveam din cap pana in picioare. El era imbracat cu un costum bej tesut ca bobul de orez, camasa tot de culoare bej deschis, ca nisipul, iar cravata de culoare maronie. Cu asa imbracaminte l-am vazut toti cei tre ani de zile. Termanind convorbirea telefonica cu cineva, incepu dialogul: "De ce necajiti acest copil, va putea ea sa infrunte greutatile studierei", zise el, adresandu-se catre tatal meu.

– Da, ea va face fata in studiere.

Intrebarea directorului trezi in mine un gand dureros si rascolitor. Directorul facu o pauza, statea la masa lui cu o liniste aproape senina dar cu atat mai amenintatoare, dupa cum imi parea. Ma studiase dinnou, isi impreunase mainile, le tinea ca la rugaciune si nu-si dezlipea ochii de la mine, ce ma facea sa ma gandesc ca de acest om cu privirea aspra depinde soarta mea de a deveni invatatoare si ochii mi se umezisera de lacrimi. Deaceea tatal meu luase alt subiect de discutie, precum ca si el e pedagog de profesie. Asa am devenit studenta, m-am trezit intr-un camin cu 45 de fete.

E anul 1946, in timpul de dupa razboi, orasul era complet distrus. Erau construite in graba niste "nare" asa numite paturi dintr-un perete in altul cu saltele de paie in care se oploseau plosnite de toate soiurile.

Anii de studentie au fost foarte grei, dar dupa ce am termanat, parintii se mindreau ca au fiica invatatoare.

Inainte de conferinta din august imi faceam planuri peste planuri. Vise si sperante…

Este viata ta si esti obligat sa treci prin ea cu destinul dat de la Dumnezeu. Ma gandeam pe atunci cum ma-s alipi de acesti micuti ca sa ma iubeasca, eu au nevoie de intelepciunea, curajul si pozitia civica a pedagogului.

E miez de noapte, dorm copiii in pace, un bec mai lumineaza inca, numai padagogul se gandeste: “Ce voi face la lectia de maine. In drum, oamenii, cei vezi mergand pe strada, isi deapana problemele personale, dar tu in suflet rascolesti problemele scolare”.

Lumea minunata a viselor, a unei lumi imaginare, ochii imi sclipeau de fericire visindu-ma in clasa, unde ma vor astepta copiii, cine sunt ei?

Cu visurile mele despre prima zi de munca pedagogica stateam langa copacul de cires din ograda. Incepu sa ploua. Picaturile de ploaie cad repede si zgomotoas, parca satule de cer, ma imbatau cu parfumul lor, dar in continuare ploua cu tunete si fulgere repetate, era o ploaie rece. Stropii mari si grei lovesc acoperisul cu putere asemenea unui dans nebun. Intr-un astfel de timp cu fulgere si tunete, gandurile mele ma duc spre o lume mai trista, decat aceea ce visam numai ce.

Si iarasi tuna si fulgera! E un semn rau… Peste cateva zile, acest semn de ploaie fulgerata ma va atinge anume pe mine, soarta ma va arunca tocmai in fundul Siberiei inghetate.

O Petala de Trandafir

Anul 1946. Eu, studenta in anul 1 la scoala pedagogica din Bender. Dupa razboi orasul se gasea in ruine. Caminul nostru studentesc era situat intr-o cladire distrusa de bombe, fara usi, fara ferestre, numai usa de la intrare era impletita din stuf. Blocul de studii era tot distrus, intr-o parte de cladire se facea reparatie, in alta parte studiam. Aproape toate obiectele se predau in limba rusa. Si totusi, necatind la greutatile ce le infruntam mereu, in timpul liber intre fete se discutau probleme de dragoste, tineretea intotdeauna este frumoasa. Prietenele mele mi se pareau naive, discutand tema dragostei dintai, pe care eu n-o cunosteam inca.

– Prima iubire este o amagire, zicea prietena mea Vasilina, dar fie si asa prima imbratisare, prima sarutare, nimeni nu le poate uita.

– Mai lasati dragostea, ma amestec eu in vorba, trebuie sa ne pregatim de compunere la literatura rusa.

Literatura rusa ne preda un tanar rus venit de prin partile Sibiriei, din orasul Tomsc. El zicea ca si-a ales locul de munca in Moldova, adica sa-si incalzeasca oasele la batranete, fiindca in Tomsc nu se vede soarele 10 luni de zile in an. Era un tanar la vreo 28 de ani, de o statura inalta, elegant, cu un chip hotarit incadrat de niste par negru, lumanand cu ochii sai caprui, cu un zambet ironic abia schitat in coltul buzelor. Trupul i se clatina gratios, cand mergea la lectii. Respiratiile noastre ni se opreau, cand el intra in clasa. Fetele indragostite in el la culme, nu mai stiu, daca se mai gandeau la continutul lectiei, ele il sorbeau din ochi, mai ales ca nu prea intelegeau limba rusa.

– Astazi vom scrie compunere pe tema libera, anunta el, intrand in clasa.

Toti se concentreaza in alegerea unei teme, in clasa se aude un fosnet zgomotos de foi.

– Poate ne numiti cateva teme, isi da glasul Vasilina, o fata isteata si hotarita.

– Atunci n-ar fi tema libera, – zice el, se aseza pe scaunul din fata clasei rasfoind jurnalul si face niste insemnari.

Eu zaresc prin coada ochiului tema compunerii vecinului meu de banca Dorin “O petala de trandafir”. Ce tema romantica – ma gandesc eu. Deschid in graba caietul de compuneri, si nici nu stiam cu ce sa incep, dar ce sa vad!? O petala de trandafir. Nu-mi pot explica aparitia ei in caietul meu de compuneri, anume pe pagina cuvenita. Imi pierdusem cu totul firea, dar incerc sa ma concentrez la tema.

O petala de trandafir era aceea scanteie, care a fost sa se aprinda intr-o flacara, ce avea sa mistuie totul in jur, sa se transforme intr-o mare iubire. El, cu fata sa blanda, cu ochii patrunzatori de o deosebita frumusete pe zi ce trecea se indragostea, si dragostea era ca o vraja in calea fericirii.

Spre sfarsitul lectiei Dorin ma roaga:

– Controleaza te rog frumos compunerea mea, cred ca am facut unele greseli gramaticale…

– Greseli gramaticale nu-s dar legenda trandafirului mi-a placut mult, voi tine-o minte toata viata mea…

Iata trandafirul, invaluit in legende si mister, catifelat si ondulat cu un parfum imbatator, a fascinat intotdeauna cu farmecul sau lumea. Simbol al iubirii, sursa de inspiratie pentru artisti, utilizat cu ingredient in vechi ritualuri magice, leac de sanatate si izvor de frumusete, trandafirul este cea mai cunoscuta si, probabil, cea mai iubita floare, care a inflacarat intotdeauna imaginatia oamenilor. Datorita structurii lui cu multe petale a fost asociat labirintului, dar si timpului circular.

Se povestea ca zeita Florilor, Clorias a creat trandafirul din trupul unei nimfe moarte, care-i era foarte draga. In memoria acesteiea si pentru a dainui amintirea ei pe pamant, a creat o floare fara pereche in lume, trandafirul. Si pentru a realiza acest lucru Clorias a cerut ca fiecare dintre zei sa-i daruiasca cate ceva din atributele lor. Astfel, Afrodita i-a dat frumusetea, Dionissis i-a daruit trandafirului parfumul sau ametitor, cele 3 gratii i-au oferit stralucirea, farmecul si veselia, vantul de primavera, Zephur a dat la o parte norii pentru ca Appolon sa-i lumineze si sa-l infloreasca. In final,

Ares i-a dat spinii, pentru ca trandafirul sa-si poata apara frumusetea neasemuita. Floarea ca simbolul dragostei a aparut impreuna cu zeita frumusetii, din spuma marii, alba ca laptele, care invelea corpul Afroditei. Se mai povesteste ca trandafirul rosu s-ar fi nascut din sangele lui Adonis, drept pedeapsa ca indraznise sa se indragosteasca de Afrodita, sau ca trandafirul rosu ca sangele ar fi aparut din lacrimile Afroditei amestecate cu sangele lui Adonis, ranit mortal de un mistret salbatic.

Astazi profesorul de li†eratura rusa Korcinschii a facut un comentarau la compunerile pe tema libera. El a accentuat partile pozitive si negative a unor compuneri. Mai amanunt s-a oprit la compunerea lui Dorin.

– Dorin, compunerea ta este o intreaga opera, e o poveste frumoasa de dragoste. De ce ti-ai ales aceasta tema?

– Cred ca tema este actuala la virsta noastra.

– Tu ai scris ca compunerea ta se va prelungi. Dar cu ce totusi se termana aceea poveste de dragoste.

– Povestea mea de dragoste deabia se incepe, nu se va termana nicicand, ea se va prelungi toata viata mea.

– Interesant!

Dorina se rosi, ascunzindu-si ochii cu palmele sale, i se parea ca toti studentii din sala s-au atintit privirea spre ea. Lectia se prelungi. Dorina ii sopti:

– Dorin, ma supar pe tine!

– De ce? El isi ascunse surisul.

Dupa lectii ramasese singuri in sala.

– Iti pun o intrebare, incepe Dorin. Vad ca rosesti, dar de ce? Ce ai face tu, daca eu, acum la lectia de literatura rusa, ti-as darui un cos cu 99 flori de trandafir?

– Imi plac mult trandafirii, insa as intra in pamant de rusine.

– Ca sa primesti un cadou frumos e rusine?

– In asa caz cu ce ocazie?

– Ai citit atent legenda trandafirului!?

– Doamne, de unde mai poti procura macar un trandafir in acest timp anevoios, cand fiecare om se gandea la bucatica de paine, si nimanui nu-i trecea prin gand sa sadeasca in gradina sa trandafiri.

– De unde ai luat tu petala aceasta de trandafir, ce mi-ai asezat-o in caiet, si cand ai dovedit sa faci lucrul acesta chibzuit?

– Cine cauta-gaseste, raspunse el, aruncandu-si privirea pe fereastra.

Ma gandeam, cum el, Dorin, ar fi procurat trandafirii cu a sa bursa de 12 ruble pe luna.

– Si ce inseamna petala de trandafir care mi-ai aseazat-o in caietul meu?

– Aceasta inseamna dragoste, simbol al iubirii, leac de sanatate si izvor de frumusete. Trandafirul este cea mai cunoscuta floare, cea mai iubita floare care a inflacarat intotdeauna imaginatia oamenilor. Mama imi povestea ca in gradina Raiului toti trandafirii erau de culoare alba, ce insemna simbolul puritatii. Cand Adam si Eva au facut pacatul stramosesc si Dumnezeu i-a izgonit din Paradis, trandafirul de rusine s-a inrosit. De atunci trandafirii rosii semnifica dragostea pasionata, ei sunt cea mai gingasa modalitate dea spune:

– Te iubesc.

– Si prin aceasta petala de trandafir tu mi-ai spus ca ma iubesti?

– Da, da, da te iubesc, te iubesc!

– Iti multumesc frumos pentru petala de trandafir, ea va ramanea ca o relicva in viata mea, dar ma gandesc de ce la asa splendita floare i-a facut Dumnezeu si spini.

– Dumnezeu a creat trandafirul, iar diavolul pentru a distruge creatia lui Dumnezeu i-a facut spinii. Datorita spinilor sai trandafirul a devenit un simbol al Patimilor lui Iesus.

– Si daca ma intep cu spainii?

– Petala de trandafir n-are spini.

– Pentru ce ai zis, ca o sa prelungesti compunerea?

Dorin o privi cu ochii sai patrunzatori.

– Pentru ca te iubesc.

– Dar ce este iubirea?

– Iubirea e un sentiment ce sta in adancul sufletului tau. A spune cuiva “Te iubesc” inseamna o invitatie la vesnicie.

Un gand istovitor imi apasa sufletul, mi-a intrat in inima acel “Te iubesc”, dar nu vroiam sa stie cineva, ca el ma iubeste, inca nu rasarise acel sentiment care deabia se forma. Ne-am inteles ca cuvintele “Te iubesc” sa-l inlocuim numai prin 4 litere: “Teiu”. Dorin ma cuprinde usor, ca sa nu ma supar. Simteam cum doua inimi vibreaza in unison. Si iarasi el imi explica ce este amorul cu cuvintele lui Eminescu.

– Ce e amorul? E un lung prilej pentru durere, caci mii de lacrimi nu-i ajung, si tot mai multe cere.

O petala de trandafir le-a fost deviza a celor doi indragostiti, ea le-a fost calauza unei vieti intregi. Dorin si Dorina, trecand prin cele mai grele obstacole a vietii, pastrand cu puritate si curatenie dragostea si iubirea, care s-a desfasurat in curs de 3 ani, stand pe o banca. Acei 2 indragostiti au pastrat sentimentele pana la adanci batranete. Patrunzimea sentimentelor si a trairilor, amintirea amorului bintuia din ce in ce mai tare.

De aici incolo fiecare lectie era ca o intalnire cu dragostea. Acel rod al imaginatiei zi de zi devine un vis, din care mi-e frica sa nu ma trezesc.

Cineva spunea, ca dragostea adevarata vine ca un vartej, care te suie in ceruri, te invirteste, te ameteste, dar daca nu inveti sa mergi, calcand pe nori-te prabusesti inapoi pe pamant.

Rapai primii stropi de ploaie. Noi stam lipiti unul de alatul ca intr-o lada verticala, sorbind unul altuia respiratiile, inimile bateau atat de aproape, el se cufunda in ochii ei mari si rusinosi.

Inima ei batea de parea sa-i sparga pieptul.

– Nu e nimic mai important decat dragostea noastra, ii sopti el la ureche.

Noaptea se inalta din ascunzis, sugrumand cele din urma zvarcoliri de lumina. Peste oras albastreau valuri de fum, iar hotarul respira intr-o boare usoara. Zgomotele se desluseau din ce in ce mai limpede. Luna tocmai se ivea mandra si rece de dupa un deal, intinzand o panza alba de lumina peste oras. Stelele licareau sfioase pe cerul vinat inchis.

E tarziu…

O disputa pe tema: “Prima Dragoste”

Astazi in scoala se petrece o disputa, pe o tema romantica organizata de comsomolisti. La intrare in cladirea scolii atarna un placat, frumos oformat, impodobit cu diferite desene colorate “Prima dragoste”. Ma gandesc, ca numai Dorin putea sa oformeze atat de frumos placatul acesta.

Seara la orele 18 toti studentii au fost prezenti cu referate si fara…

In centru prezidiului sta el, Dorin, secretarul organizatiei comsomoliste. Cu ochii sai patrunzatori, rotunzi, vii si stralucatori, mereu rabdator, politicos, intelegator cu o asteptare impacata, inteligent, inalt si frumos. Il sorbeau din ochi toate fetele, dar Vasilina isi pierdea mintile dupa el. Se zicea intre fete: un barbat cu trasaturi corecte il caracteriza, buzele caligrafiate, trase parca cu o penita subtire. Vasilina il caracteriza ca are buzele ca un bant rosu, umerii largi si puternici. Trebuia uneori de acceptat invidia, fireste, curata din partea unor domnisoare, care ii faceau “curte”.

Vasilina vorbeste despre prima dragoste:

– Prima dragoste e o amagire, prima imbratisare, prima sarutare, cele mai frumoase sentimente de dragoste, toate acestea se uita, se pierd.

– Nu se uita nicicand, cineva striga din sala.

– Vreau sa vorbesc de doi indragostiti, numele lor le las in anonim. Ce sentimente frumoase, da…

– Ce “da”?

– Vorbeste pana la capat.

– Eu am citit romanul “Andrei Mironov si eu”. Andrei Mironov ii zice Tatianei:

– Tine bine minte, Tanea, ca eu in viata mea am iubit numai 2 femei, pe tine si pe celelalte.

Costel a spus ca a citit mult despre dragoste si despartire, el a adus exemple din lucrarile lui Eminescu, a recitit:

– Se scuturau toti trandafirii in ziua cand ne-am despartit, plangea padurea si zefirii, plangea si lacul linistit.

Pe tabla erau scrise cuvinte de pret a unor oameni de litere.

“Bratele dragostei te cuprind cu tot prezentul, trecutul si viitorul tau”. Antoine de Sant-Exepery.

“Dragostea nu cunoaste legi”. Boethius.

“A iubi inseamna a suferi si cum multi fug de suferinta putini stiu sa iubeasca”. Emil Cioranu.

“Dragostea arde, dar lipsa ei usuca”. Ionel Tudoreanu

“Inima mea va fi pururi a ta. Iubim ca avem suflete pereche”.

Dorin a incheat sedinta cu o dezbatere filosofica:

– Dupa priceperile lui L. Foerbach, amorul este o legatura, un principiu intermediar intre aceea ce este perfect si imperfect, pacatos. Un fir subtire, tesut parca din razele soarelui si ale inimii e firul iubirii care ii face pe oameni mai buni, mai frumosi. Iubirea e unul din marele cuvinte ale omenirii, e doar un cockteil ce te ameteste, lasindu-te mai dezgustat decat era inainte de al bea.

– Dar iubirea are vreo definitie? – se intereseaza Gheorghe.

– Da, iubirea dintai cum au desris-o poetii, nimeni pana la sfarsit nu au studiat-o, fiindca ea trebuie s-o traiesti, sa suferi si sa nu-i dai voie sa iasa din suflet, indiferent de imprejurari. Iubirea ne ajuta in grele situatii si ai nadejde de a o intalni candva, daca ai pierdut-o, daca ai in suflet o speranta, numai o licarire, numai o picatura, ea te va salva mereu.

Eu stau chitic, nu ridic ochii, in altfel, ei se opresc numai la el. Nu vreau sa vorbesc despre prima dragoste, fiindca m-as fastici sau as fi spus vreo prostie….

In drum spre casa, Dorina ramasese mai in urma cu Dorin, iar celelalte fete, gacindu-i dorinta lui Dorin, cautau sa se departeze cat mai mult de dinsii. Mergeau alaturi cu pasi lenesi, vorbind de una de alta, despre disputa petrecuta.

– Tu ai petrecut o disputa foarte interesant, bravo!

Vasilina a vorbit despre sentimentele ei fata de tine, de pe loc mai striga cate o vorba fricoasa amestecata, parca nu vroia deschis sa-ti spuie, ca te iubeste.

– Aceasta e creatia ei de fata, in cine vrea se indragosteste, asta nu-i vina mea.

Celelalte fete le-o luasera inainte cu vreo 100 de pasi, galagioase si vesele, discutand ceva din mersul seratei cu tema iubirii.

– Uite, ce splendid e apusul soarelui cum vopseste norii, ca intr-o baie de sange, incepu Dorin, sarutind-o pe frunte.

Se uitara un rastimp la soarele rosu din care nu se mai vedea decat o geana furioasa. Ei priveau cu atata incredere ca si cand de lumina aceasta ar fi atarnata toata fericirea. Ea, coplesita de emotii isi lasa capul pe umerii lui, cu buzele umede, intredeschise intr-o asteptare dureroasa. Si Dorin, tulburat deodata, atinse cu buzele obrazul ei imbujorat, repede, aproape speriat, cunoscand sfiala fetei, mai apoi se privira o clipa rusinati, parca apropierea i-ar fi ingrozit pe amindoi.

La cotitura drumului dadura de Vasilina, inconjurata de fete, strigand:

– Lasati-ma in pace, nu mai plang, dar cum sa-mi potolesc inima?

– Ce tot iti vorbea Vasilina, tot iti facea curte, acolo la exursie in parc, uite ce lacrimi varsa?!

– Ingerasul meu drag, ma pot purta politicos cu toate femeile, asta e mandria mea de barbat intilegent, dar te iubesc numai pe tine, tu doar stii.

– Si asa stare a sufletului tau se numeste gelozie, e normal, cand iubesti sa fii gelos, dar sa ai motive, tine bine minte de aceasta. Alaturi de tine iubirea ma inalta si imi zvarcoleste inima.

El usor ii saruta toate degetele.

– Te cred, iubirea mea, dar imi mi se cutremura inima, parca s-ar fi rupt radacinile.

Mergea tacuta, impovarata de ganduri dureroase, fara sa mai simta pamantul sub picioare.

Pe Dorin nu-l prindea somnul, se gandea mereu la aceea femeie nostima, cu care numai ce se despartise, aceea fiinta cu obrajii de papusa, cu nasciorul dulce, cu niste ochi visatori si lenesi cu forme mladioase.

Dorina la fel se chinuia, se zvircolea in pat, simtea cum el o soarbe din ochi, cum ii tremurau buzele, cand ii saruta maina. Statea rezemata intr-un cot cu cartea deschisa dinaintea ochilor, el Dorin, in picioare, cu palaria in maina, tulburat cu patima panditoare in ochi.

Au trecut cateva zile plictisitoare, nu-mi erau interesante temele. Intre timp il rog pe Dorin sa-mi traduca textul la geografie.

Ne asezam pe o banca din ograda scolii. Cele din urma raze ale soarelui imi mangaiau obrajii.

– Nu-ti place sa stai aici jos pe iarba?

El se aseza repede, zapacat de emotii, nedumerindu-se cum ea ii propune pentru prima data ceva emotionant.

– Da, se gandise, sunt atat de fericit ca am trezit dragostea…

Nici nu-ti inchipui cat de fericat ma faci?!

Ea zambi, deabia miscandu-si buzele pline, foarte rosii, dintre care albeau dintii mici si luciosi.

Dorin ramase cu privirea aninata de buzele ei ademenitoare si-i sopti: ‘Te iubesc din tot sufletul meu.” Apoi o miscare brusca, biruitoare, ii lua capul in maini, si-i saruta buzele prelung, ca si cand ar vrea sa-i soarbe dintr-o data tot sufletul ei. Ea se desprinse repede.

– Te iubesc nebuneste, te port in suflet ca pe o comoara nepretuita, dar tu nu vrei sa simti cat de mult te iubesc, m-am staruit sa-ti trezesc sentimentele iubirii.

El ii apuca amindoua mainile si le acopera cu sarutari.

In curind am plecat la camin. Cerul era senin-sticla. Cateva stele sclipeau mereu, altele se aprindeau ca niste scantei imprastiate de un vant napraznic.

Excursie in parcul Rozelor

Cu soarele stralucator si pomii care infloresc ai avea o activitate placuta, pentru a te bucura de frumusetea florilor primavara.

Parcul trandafirilor situat in partea de nord a Hamburgului este cel mai mare si frumos parc. Acesta inconjoara un lac si are diferite atractii; de la teatru de vara, pavilioane de expozitii, pana la cluburi si restaurante. Trandafirii de multe culori, acoperitori de sol se regasesc aici plantati in bordiuri, ronduri, rabate pe pantele movilelor artificiale. Ce frumusete!

La intrarea in parcul trandafirilor sta o placa cu o legenda a trandafirilor.

Scot repede un caietel si scriu aceea legenda, care imi paru foarte interesanta: “O veche poveste spune ca dupa ce a creat lumea, D-zeu a chemat toate lemnele pentru asi alege conducatorul. Dumnezeu a imbiat mai intai vita de vie sa ocupe aceasta demnitate, dar ea a refuzat, de oarece ea face poama si din poama ei se face vin si asa avea ea multa greutate pe capul sau si nu poate sa mai ia si grijile imparatiei. Mai apoi a fost invitat maslinul sa fie imparat peste plante, dar acesta a refuzat si el, deoarece si el e de toata trebuinta, spre exemplu, cand se face vreun pom sau o masa intru pomenirea acelor morti, trebuie pe masa sa fie si masline. Vazind aceasta, a imbiat Dumnezeu pe trandafirul de camp cu titlul de imparat al lemnelor. Trandafirul de camp a primit bucuros invitatia. Si de atunci a ramas el imparat peste toate lemnele”.

Deaceea romanii au obiceiul sa puna in seara de Sf. Gheorghe ramurele verzi de trandafir la feresrele caselor, pe stalpii portilor, pe capetele stresinilor de la case, pentru ca de casa sa nu se poata apropia nici un spirit necurat, pentru ca trandafirul e binecuvintat de Dumnezeu si are darul sa departeze toate relele.

Domnul ce petrecea excursia, ne mai povesti o legenda: “Imparatul unei tari promitea fata lui de sotie printului, care va infrange dusmanul in lupta. Domnita a fost candva blestemata sa moara, daca nu va primi zilnic un trandafir rosu, care in acele timpuri inca nu exista. Un poet romantic, Zefir se arunca nebuneste in lupta si infrange dusmanul. Zefir isi sacrifica viata, daruind Domnitei zilnic un trandafir rosu si dispare cand reuseste sa-i aduca ultimul trandafir, dezlegand astfel vraja, apoi cade mort la picioarele ei. In acest caz trandafirul este simbolul iubirii si al sacrificiului extern”.

Excursia a fost organizata de comsomolisti in frunte cu Dorin. Eu, ramasesem mai in urma, admirind aceste frumoase flori. Inaintea mea merge Dorin si Vasilina iar ea se apropie de el:

– Simt acei ochi frumosi ai tai, iti sta bine, arati romantic, ce sa fac cu sentimentele mele? Dar cati baieti frumosi sunt imprejur, tu ce ma vezi numai pe mine?

– Nu ma intereseaza. Ii iubesti pe toti la fel?

Faptul, ca el era uluitor de frumos trebuie sa-i fi facut tinta multor pasiuni, erau prea multe sentimente pentru asi pastra inocent sau nepasarea.

Pe masura ce trecea timpul se descoperea ca avea dreptate, ingrijorarea exista. El era studiat de toate fetele din grupa, dar el era prea mandru si ambitios.

Cu ochii sai albastri veseli, o privira pe ea, pe Dorina cu o admiratie vadita, in timp ce se apropiau unul de celelalt.

Ei nu-i trecu prin cap nici un subiect de conversatie. El o studia privirea lui avea ceva deosebit, dar in felul in care o privea, ardea dragostea.

Vasilina nu observa nimic in jur, facand unele gesturi, apropiindu-se tot mai des de Dorin.

– Uite, ce am gasit – ea ii intinse mana si in palma avea un trandafir.

– Nu se poate sa rupi flori din parc, aceasta este interzis.

– Eu l-am gasit intr-un tufis, l-am cules pentru tine.

– Ca sa-ti aduci aminte de sentimentele mele catre tine Dorin.

– Vreai si tu o amintire de la mine?

– Desigur, ca da.

– Nu ti-am promis nimic, vreau sa ma uiti, vreau sa-ti deschizi ochii spre lumea ta si sa-ti gasesti un om detreaba, sa te casatoresti cu el, sa ai copii. Nu trebuie sa te agati de mine, aceasta este ceva urit.

O cuprinse pe Dorina, se uita lung la buzele ei subtiri, care se miscau usor, dezvelindu-i dintai albi ca laptele si gingiile trandafirii de deasupra, buzele pline si umede, obrajii frageti ca persica si cu ochii albastri ca cerul primavara, o stranse la piept si fara sa rosteasca vreun cuvint, o saruta lung pe buze. Inima ii batea atat de puternic, incat el o auzea. El isi facea mereu ocazii de a o saruta pe ochi, sa-i fure visurile ce o navaleau cu gandul ca se vor desparti in vacanta, dar nu pe mult timp.

Simteam cum ma navalesc lacrimile si trebuie sa fac o fortare grea sa ma stapanesc. Imi reazam bratul de un stalp al cladirii scolii, unde ne mai sarutam sa nu ne observe nimeni si-si culca pe brat capul tulburat de ganduri dureroase. Stand asa pierduta, auzi deodata un glas timid, incantat, care-i patrunse inima. Isi arunca ochii umezi de lacrimi.era el, Dorin.

– Cum se poate, sa plangi, ne despartim pe un scurt timp spre a ne gandi ce facem mai departe.

Dorin sta cu un caietel subtioara.

– Dar ce ai scris tu in caietul acesta?

– Uite, ca am facut niste notite dupa excursia din parcul trandafirilor. Poti sa-mi citesti si mie ce ai scris, rusinos se adreseaza ea.

– Iata asculta: “Trandafirul e numit regina florilor. Nici o alta floare nu a capatat o asemenea importanta in viata oamenilor. Ea este asociata cu Gradina Edenului, cu cele suspendate, avand aceeasi semnificatie in crestinism”.

Trandafirii rosii semnifica dragostea pasionata, sunt cea mai gingasa modalitate de a spune fara cuvinte: “Te iubesc.” O saruta cu dragoste pe frunte si continua. Trandafirul este cantat de poeti si de muzicieni. Trandafirul a fost si a ramas cel mai delicat simbol al iubirii si o sursa inepulzabila de inspiratie.

– Uite, ce cuvinte frumoase au spus unii oameni de stiinta.

– Thomas Campell spune ca atunci cand cereasca dragoste s-a coborit din cerul zeilor pe pamant, primavara a intimpanat-o cu un covor de roze.

– Mihai Eminescu afirma, ca Poezia este trandafirul ce creste in potirul de aur-sufletul frumos.

Alexandru Macedonski l-a imortalizat in delicate poezii, Rondeul beat de roze, Rondeul rozelor ce mor, Rondeul rozelor din august, Rondeul rozelor de azi si de ieri, Rondeul priveghetoarei intre roze. Iar Richard Strauss i-a dedicat opera “Cavalerul rozelor”.

– Si de unde stii tu atat de mult despre roze?

– Omul in viata trebuie sa capete multe cunostinte, in altfel el ramane un om marginit.

– Am citit multe in serile lungi de iarna, atunci nu te cunosteam pe tine, iar acum imi vircoleste mintea dragostea catre tine, iubitul meu ingeras.

– Iata unul din cele mai lungi poeme existente este “Romanul de la roze”, prima parte e alcatuita din 4000 de versuri, iar a doua din 18000 de versuri scrisa de Jean de Meung in anul 1280.

Tristete si suferinte

Seara era mununata. In aer pluteau miresme primavaratice. O luna superba se fixase pe bolta cereasca si privea ingaduitoare, coborase in gradina din fata caminului studentesc. Gandurile imi adusera in fata ochilor fragmente din discutiile noastre de dragoste si iubire.

Farmecul cuvintelor lui Dorin pusesera stapanire pe inima si sufletul meu.

– Sarmana de mine, n-avem de unde sa stiu sau sa banuiesc schimbarile de maine-poimaine in viata mea. Ceva imi apasa inima.

– Vreau sa plec, mi-i rece.

Dorin ma apuca usor de maina, ma stranse cu caldura, ma acopera cu corpul sau fierbinte si murmura cu inflacarare:

– Esti foarte adorabila, esti cea mai frumoasa, trandafirul meu alb.

Si, constatand, ca Dorin ezita in hotarirea mea de a pleca, adauga: “Vino, te rog”. Eu il priveam cercetator. Am suprins in ochii lui aceeasi lucire calda. Tacura o bucata de vreme. Apoi Dorin, care sorbise tot timpul din ochii mei, nesaturindu-se de a ma privi, rupse tacerea.

– Stelele sunt mai frumoase in parul tau, decat pe cer, spuse el, facand aluzie la bijuteriile ce mi le-a daruit, ele imi impodobeau parul.

Eu imi plec privirea, obrajii mi se impurpurara usor si inima-mi batu puternic. Cu un glas aproape stins murmura, stringandu-mi maina cu putere, ma apropie si ma ridica in sus.

– Vai, vai, da-mi drumul pe pamant! – strigam eu in bratele vinjoase ale lui Dorin. Cat e de bine alaturi de el!

As vrea sa-ti pun inima mea la picioarele tale, zise el si ma aseza atent pe pamant.

Imi dadeam seama, ca in fata mea sta un barbat, care ma iubeste mult.

– Te iubesc cu toata puterea tineretii mele, tu esti prima mea muza, pe care am intalnit-o in viata. Chipul tau frumos s-a intiparit adanc in inima mea. Dar cum sa aflu ce se intampla in mijlocul gandurilor tale?

Trecu o scurta pauza si apoi eu am tresarit.

– Cine poate se ne desparta? Se zice, ca dupa o asa inflacarata dragoste, vin dureri si suferinte.

Dorin i-mi cauta mainile, pe care le acoperi cu sarutari dulci.

– Nu te gandi la nimic rau, fiecare cu destinul sau isi petrece viata. Il invalui intr-o privire, plina de dragoste si gingasie. El se rosi puternic si pentru a da curs gandurilor, spuse:

– E tarziu deacum…

In timp ce 2 indragostiti se lipira unul de altul, se sarutara, Dorin ma ridica dinnou in brate si strans ma lasa jos la usa caminului netemandu-se ca cineva ne priveste. Gingas imi sopti la ureche: “Noapte buna, scumpul meu ingeras! Nu ne va desparti nimeni, auzi nimeni”!

Plecam tacuti, nemultumiti, ca pana maine dimineata nu ne mai putem intalni.

Padurea era tacuta si tainica. Numai ea stia despre toate peripetiile noastre, fiecare frunza ne canta simfonia sa despre dragoste si uibire. In apropierea serii plina de misterul germenilor mugurilor pe jumatate desfacuti, arborii straluceau sumbru. Cata viata pretutindeni!

Dar pentru mine lumea avea o infatisare obosita, simteam o ciudata sfarseala, o nevoie de ceva, o vaga nemultumire ma cuprinse. Rana sufletului incepea sa se manifesteze ca o tumoare din ce in ce mai dureroasa, zdrobitoare, adanca, o teama inferioara, un gol putin cate putin umpleau sufletul.

– De ce iti faci probleme? – ma intreba prietena mea Sanda, cuprinzindu-ma, pentru a ma linisti. Suferinta pe acest pamant este in raport cu fortele omului. Nu pretutindeni Dumnezeu masoara durerile pe care le arunca pe capul cuiva in raport cu puterea de indurare a creaturii lovite. Aceasta afirmatie n-ar fi exicta din momentul ce Dumnezeu ingaduie moartea, care este deseori singurul refugiu al sufletelor prea tare chinuite, agica omul slab sufera mai mult, la chin egal, decat unul puternic.

In padure era totul cenusiu, tacut, nici o suflare de viata, se auziau numai picaturile mari de ploaie ce cadeau din frunze cu un sunet gol. Peste tot copacii batrani nu erau decat profunzimi de nemiscare, de tacere. Toate acestea ma aduceau spre o melancolie veche, dar poate, tacerea lor de copaci vinjosi, insemna altceva ce nu cunosteam eu.

In patul sau se vircolea Dorin, luptandu-se cu gandurile sale. Lui Dorin ii placeea felul meu de a judeca rational, fara exagerari.

– Ea este frumusica, isi zicea el in sine, are parul ondulat, fata rotunda, plina de zambet gratios, buze carnoase si fine, de o senzualitate specifica, trupul bine proportionat, de statura mica. Alunica ei de pe obrazul drept creaza o simetrie discreta. Detaliul acesta ma scoate din minti, zise el, aproape in glas. Acesta este un fel de cod secret, o invitatie la o dragoste aprinsa.

– Ciudati sunteti voi, barbatii, parca ati fi venit de pe alta planeta-ma gandeam eu, in timp ce se apropia Dorin. Eram inspaimantata de ceva ce-imi zguduia inima din temelii.

Vazindu-l pe Dorin, necazul mi se stinse ca prin farmec.

In amurgul bland, in singuratate il ascultam un moment, incantata de vorbele lui dulci: “Legenda sufletului meu, ingeras, trandafiras, puiculita mea, odorul meu.”

El era singurul om, in ale carui cuvinte tremurau mangaerile ravnite in adancul inimii mele. lipsa lui macar pe un scurt timp, imi sfasia inima si lacrimile se rostogoleau pe obrazul imbujorat.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.